

РАДИСЛАВ КОНДАКОВ

ПОСВЕЩЕНИЕ

chitanka.info

Учителят го прие в тясната си стаичка, която отвътре му се стори далеч по-просторна. Легло, два стола и маса се къпеха в бяла, мека светлина.

Като закъснели птици, отлетяха часове в молитва и безмълвие, готвеха се за нощта на неговото посвещение. Смрачи се и земята се сгърчи, гневни облаци разрошиха небето.

Ученикът потръпна, вън вече валеше. Капките биеха тревожно, а мракът сякаш дебнеше душата му. Учителят мълчеше все едно го нямаше отдавна. Не идваха сияйните цветове и чудни екстази, не се явяваха незначайни видения и неписани тайни.

Зъбите му се впиха в долната устна, гнила тръпка полази пъпа му.

— Да излезем вън.

Гласът на Учителя дойде някъде отдалеч, глух и странен, като думи на непознат език.

Дъждът бе спрял, а планината сечеше върху небето черни, тревожни петна. Нямахше ги и звездите, които толкова месеци мълвяха притчи на душата му.

Достоен ли бе за съкровено знание? Дали бе готов да стане ловец на души?

И не му ли внуши сам Мъдрецът тези мисли, за да му посочи истината?

Лицето му посърна от невяра, почувства как дръзка ръка разкъса дрехата на душата му и заби нож в сърцето му.

Учителят се прибра.

Ученикът потъна в мрака, но не бе сам — в тъмнината живееше някой. И от черната бездна се разнесе глас:

— Не те води никъде, видя ли? Защото не Бог създаде човека, а човек — Бога. Първо хората вярваха в много богове, но после рекоха — един ни стига. И създадох единия Бог...

Ученикът махна с ръка, обърна се, и скован от леден страх, зашепна магическа формула. Студът го стисна с железни ръце, и той престана да се противи.

Тогава чу втори, гневен и червен, като горящо кълбо в тъмния простор. И опари душата му.

— На кого му трябват кротки спасители и измамни учители? Нима хилави шарлатани ще променят света? Не! Камшици от гняв,

бичове от омраза и тояги от жестокост трябват на хората! Само така ще се оправи това племе!

Побягна и се препъна, но се изправи бързо, като вдигнат от невидима ръка. Духна три пъти към страшния глас и замълви всички молитви, формули и заклинания, които бе запомнил.

Тогава се чу говор, като шум от много листа:

— И с какво е той повече от теб? Не виждаш ли, че все мълчи и се кичи с ореол на тайна и загадка? Та нали сам той те учи, че можеш всичко, че и в теб Бог живее? Бъди водач, за какъвто си роден, ловецо на души! А него следваш ли — себе си ще изгубиш!

Мократа ноц пълзеше с дребни тръпки по краката му, които отдавна жадуваха за покой. Много гласове щипеха ушите му, вплетени в яростна борба за ум и разсъдък...

Дали бяха заговорници против Учителя или сенки на мъртви богохулници?

Но устата му не посмя изрече:

— Душата ми каза тия думи.

А в ума му летяха слова на незнаен език, които той шепнеше дълго, след като всички научени формули потънаха в забрава.

Когато небосклонът роди кървав изгрев, излезе и Мъдрецът. Бодър и лъчезарен, той стоеше пред него — изправен, висок и светлолик.

Две сълзи се спуснаха от зачервените му очи, които жадно поглъщаха този образ.

С усмивка на уста, Учителят му кимна да влезе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.